

ZEMĚ SE CHVĚJE /
THE EARTH TREMBLES

0

Bylo to nepředstavitelné! Najednou byla tma a my jsme se tlačili jeden na druhého a jen se modlili, aby nám nějaký těžký předmět nerozdrtil hlavu, abychom zůstali naživu.

O minutu později... to už byla minulost. Všichni jsme věděli, že se něco stalo. Bylo to děsivé. Sto metrů vysoký oblak krystalického ledu asi minutu po. Každý jsme se snažili najít si co možná nejbezpečnější místo. Byla úplná tma, viditelnost nulová a my se choulili jeden ke druhému. Všechno bylo nestabilní, něco klesalo, něco naopak stoupalo. Bylo po všem. Nejsme si jistí, co máme dělat – jestli odejít, anebo zůstat.

1

Katastrofa není něčím, co hrozí nastat v blízké budoucnosti, nebo co se naopak stalo už někdy dříve. Prožíváme ji spíše právě teď. Neexistuje žádný konkrétní moment zkázy. Svět nekončí velkým třeskem. Země se chvěje. Nikdo neví, co přesně pohromu způsobilo. Její příčina leží někde v daleké minulosti a je absolutně oddělená od přítomnosti. Katastrofa je negativní zázrak, kletba, kterou žádným pokáním nemůžeme odčinit. Katastrofu může zmírnit jen zásah něčeho nepředvídatelného, jako je třeba událost, která ji spustila. Nemá smysl se o něco pokoušet, jenom nesmyslná naděje dává smysl.

Co je katastrofa samotná? Je možné, že její motiv je nutné chápat jako metaforu nebo výraz nějakého jiného

druhu úzkosti. Jak dlouho může katastrofa existovat bez nových podnětů? Co se stane, když už nikdo nepřijde s ničím překvapivým? Katastrofa dává tušit, že konec už přišel, že budoucnost nám může nabídnout jen opakování, variaci jednoho a téhož. Je možné, že už nás nečekají žádná překvapení?

Úzkost má za následek neustálé kolísání. Na jedné straně naděje, že se dříve nebo později něco musí stát. Na straně druhé rezignovaný pohled, že se nic nového stejně stát nemůže. Oscilujeme mezi čekáním na budoucí velkou věc. Jak dlouho už tomu je, co se něco takového stalo a jak velké to vlastně bylo?

2

- A Čí touha tedy působí?
B Cizí touha, a proto se zdá, že slzy nejsou jeho, její, anebo pouze jeho – nebo její.
A Patří snad všem!

3

- A Když se loď potopila, nemohl jsem najít své přátele.
B Ale ta emoce není jen jeho, protože je příliš silná na to, aby patřila jediné osobě.
A „Kde jsou?“ ptal jsem se. Pak jsem našel kamaráda, ale toho dalšího jsem už nikde neviděl.
C Pomáhali jsme si navzájem, bylo však těžké plavat hodiny v kuse. Všichni hledali ve vodě své přátele nebo členy rodiny.
B Jaké druhy výpovědi jsou možné na hranici ponížení, touhy a zuřivosti?
A Kdykoliv se tělu stane něco, co nelze přežít, zůstanou jen slova.
B Jednoduchá aritmetika. Vdechování a vydechování.
A Co vdechujeme, co vydechujeme,

jeme, co nás chrání, minutu po minutě nás udržuje při životě, kdy vdechujeme a vydechujeme vesmír.

- A Dýchá, vdechuje se do slov, a jakmile je dech vložen do slov, tělo je předáno jinému.
- B Tělo, které existuje blízko druhým, je náchylné na zranění. Zranění je zneužitím zranitelnosti.
- A Když uvězněné tělo pronáší svou žádost, rozezvučí se touhy. Tělo stále dýchá, i když se mu dýchat zabraňuje.

4

Pokud se vyčerpá budoucnost, nezůstane nám nic. Projděte se po pláži a uvidíte předměty vytržené z jejich kontextu. Nashromážděné předměty na palubě lodi nějakých naivních dobyvatelů vesmíru nebo co. Sugestivní obraz toho, jak proces funguje v praxi.

5

- A Nemůžu si na to zvyknout. Okolnosti, kterým čelíme, jsou katastrofální.
- B Když ležím na zemi, půda se pode mnou pohybuje. Je to strašně zvláštní pocit. Nemůžu si na to zvyknout.
- A Po bouři bude klid.
- B Možná se ptáte, proč nejdeme jinam? Rádi bychom, ale není kam.

6

- A Tělo již není překážkou. Je to naopak něco, do čeho se myšlení noří či musí ponořit, aby dosáhlo nemyšleného. Tedy života.
- B Ne že by tělo nemyslelo, ale ve své zatvřelosti nutí myslet to, co se myšlení vymyká – život. Kategorie života, to jsou právě postoje těla, jeho situace. Co takové tělo dokáže ve spánku? Kolik je v něm síly a jakou má výdrž?

- C My dokonce nevíme, co takové tělo dokáže. Znamená myslet dozvídat se, co takové nemyslící tělo dokáže?
- A Tělo se nikdy nenachází v přítomnosti. Zahrnuje předtím a potom. Únavu a očekávání.
- B Únava, očekávání, beznaděj, to jsou také postoje.
- A Co přijde poté, když už bylo vše řečeno?

7

Zvuk, který událost doprovází, klade důraz na opakování, přítomnost větru a pohyb nohou po jakémkoliv povrchu.

8

- A Někteří mohou událost vnímat jako pokus o návrat k řeči skrze rytmus.
- B Jiní naopak jako posun od zvukové plochy směrem k mlčení a následnému hluku.
- C Jde o pokus znovuobjevení těla skrze událost, ale také pokus o útěk od jakýchkoliv vlivů, které tuto událost formují.
- A Můžeme jen sledovat zdvojené trajektorie tužeb prostřednictvím rozdílných způsobů.
- B Biografie neznámých osob. Geografie bez životopisů. Nespočet těch neznámých mizí v mrtvém tichu.
- C Návrat mlčících se rozezní v mohutnou zvukovou plochu. A pak nás všude, kamkoliv se vydáme, bude doprovázet hlavní město.

9

- Šumění, hukot, mlha a tanec zrnek prachu. Stav podobný spánku či usínání. Omdlévání – omámení.
- A Vnímám hluk moře nebo početné shromáždění lidí, ale nikoliv šepot každé vlny či každého člověka, z nichž se přesto skládají.

- C Během následující hodiny, kdy jemný ranní vánek zesílil, se vzedmul oblak prachu.
- A Někdy, když vítr zeslábl. Zástup lidí se ztratil v mlze. Vzrůstalo napětí, rachot, křik, všechno bylo výraznější. Stupňovalo se hlasité volání zběsilých mužů, kteří v neznámém jazyce odhalovali to, co se odehrávalo za clonou mraku.

- B Najednou odněkud vyvstala otázka, proč se neobejít bez těl?
- A Proč ne? Je tu někdo, komu se na tom něco nezdá?
- C Nepřítomnost těl není špatná, ledaže je tu někdo, pro koho je tato nepřítomnost nedostatkem.

- B Osamělá vlna, vlna mimo oceán.

- A Zavřel jsem oči najednou byla zima. Ostatní se dívali do země a neodpovídali.
- B Byl tam muž. Po osmi hodinách řekl, abychom drželi směr. Naplnil nádrž palivem a skočil do vody. Už ho nikdy nikdo neviděl.
- C Někteří pili slanou vodu a pak skočili do vody a už je nikdo nikdy neviděl.
- A Ztratili jsme koncentraci. Mnozí zemřeli. Hodili jsme jejich těla do vody. Byla tma. Nevím, kolik jich bylo.

- A Vyvstala opět ta samá otázka, proč se neobejít bez těl, jestliže jejich touhy budou zmařené?

- B Ať je to jakkoli těžké, musíme myslet loď na základě potenciálu, jenž překračuje duše,

které ji vedou, a těla, jež ji uskutečňují.

- C Tělo je analogií lodi, již Evropané dokola opravují. Je to zvláštní uzel.
- A Když se těla odrážejí od stěny, mají všichni něco společného.

- B Ozvěny z dálky určují směr pohybu.
- A A právě odtud přechází pohled směrem k slyšenému. Od individuálního zobrazení směrem ke kolektivnímu echu, účinkům šepotu a hemžení lidí.

Už dlouho se zachází se světem jako s iluzí nebo snem. Všichni dobře vědí, že halucinace nenapodobuje přítomnost, ale že přítomnost je halucinatorní.

- B Když loď pluje po vodě vpřed, říkáme, že pohyb plavidla je příčinou pohybů vody, která zaplavuje místo, jež plavidlo opustilo.

- A Oni nám nedali žádné mapy. Nic. Jen řekli: „Jed'te rovně tímhle směrem.“
- B Nikdo se nemohl vrátit. Viděl jsem 3 lidi, kteří spadli do vody. Bylo nás asi 107. O 20 minut později se loď převrhla a do vody jsem spadl i já. Nemohl jsem dýchat. Pocit nevolnosti se stupňoval. Také jsem viděl chlapce, který zničehonic spadl. Nevěděl jsem, jestli pouze omdlel, nebo zda je mrtvý. Pak jsem si všiml, že si jen zakryl oči, aby neviděl vlny, nic víc.

- A Je to tatáž řeka, je to tatáž věc, nebo se jedná o stejný případ?

B Ti, kteří mají naše životy ve svých rukou, nikdy nepoznáme.

21

Katastrofa není něčím, co hrozí nastat v blízké budoucnosti, nebo co se naopak stalo už někdy dříve. Prožíváme ji spíše právě teď. Neexistuje žádný konkrétní moment zkázy. Svět nekončí velkým třeskem. Země se chvěje. Nikdo neví, co přesně pohromu způsobilo. Její příčina leží někde v daleké minulosti a je absolutně oddělená od přítomnosti. Katastrofa je negativní zázrak, kletba, kterou žádným pokáním nemůžeme odčinit. Katastrofu může zmírnit jen zásah něčeho nepředvídatelného, jako je třeba událost, která ji spustila. Nemá smysl se o něco pokoušet, jenom nesmyslná naděje dává smysl.

Co je katastrofa samotná? Je možné, že její motiv je nutné chápat jako metaforu nebo výraz nějakého jiného druhu úzkosti. Jak dlouho může katastrofa existovat bez nových podnětů? Co se stane, když už nikdo nepříjde s ničím překvapivým? Katastrofa dává tušit, že konec už přišel, že budoucnost nám může nabídnout jen opakování, variaci jednoho a téhož. Je možné, že už nás nečekají žádná překvapení? Úzkost má za následek neustálé kolísání. Na jedné straně naděje, že se dříve nebo později něco musí stát. Na straně druhé rezignovaný pohled, že se nic nového stejně stát nemůže. Oscilujeme mezi čekáním na budoucí velkou věc. Jak dlouho už tomu je, co se něco takového stalo a jak velké to vlastně bylo?

